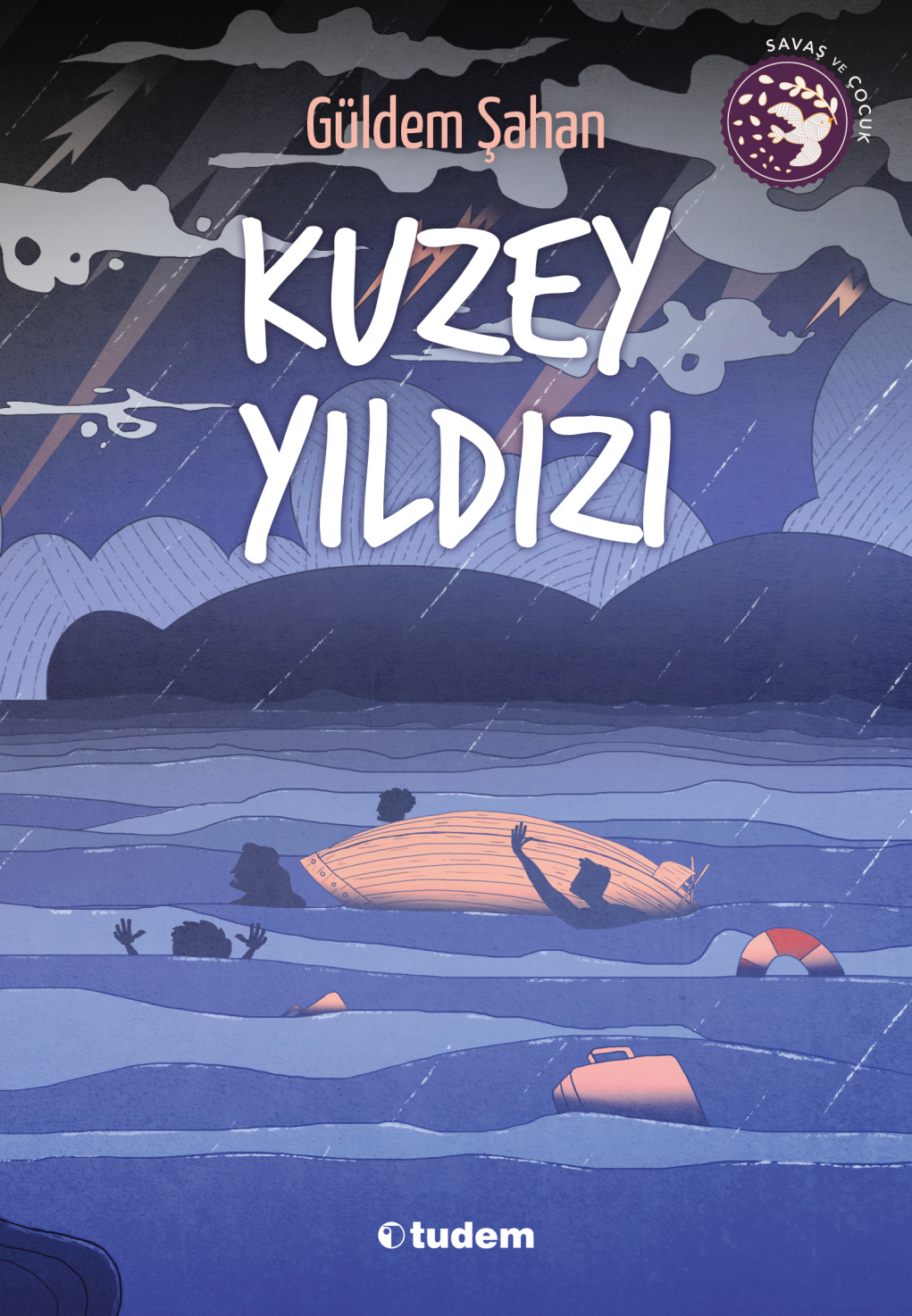

Güldem Şahan

KUZEY YILDIZI

KUZEY YILDIZI

Güldem Şahan

KUZEY YILDIZI

© 2018, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Güldem Şahan
EDİTÖR: Burhan Düzçay
KAPAK RESMİ: Mete Kaplan Eker
SON OKUMA: Hülya Dayan
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ocak 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-193-7

Yayınevi sertifika no: 11945

Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

KUZEY YILDIZI

Güldem Şahan

Güldem Şahan

Atatürk Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyat Bölümünden mezun oldu. Halen Yeditepe Üniversitesi Hazırlık Okulunda Materyal Ofis Sorumlusu olarak çalıŐmaktadır.

İlk dosyası *ArkadaŐım Horoz, Leylek ve DiŐerleri* 2004 Tudem Edebiyat dlleri yk Dalında Birincilik dln aldı. *Glgez* adlı yetiŐkin

dosyası ile 2006 Everest İlk Roman dln kazandı.

Ayrıca mit Kaftancıoğlu yk dllerinde (2009 ve 2012) iki mansiyonu var. Son olarak 2016 YaŐar Kemal yk dllerinde mansiyon aldı.

Yazar, “Savaş ve ocuk” temalı *Martı ve Savaş, Topun İki Rengi* ve *Kuzey Yıldızı* ulemesini, savaş mağduru çocuklara adamıŐtır.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

ArkadaŐım Horoz, Leylek ve DiŐerleri (yk)

Sokak Haberleri (yk)

Şaka Gibi (yk)

Ekran Kakınları (yk)

Yaz Kampı (roman)

Martı ve Savaş (roman)

Topun İki Rengi (roman)

Kuzey Yıldızı (roman)

Bölümler

Savaş Korkusu	7
Benim Adım Faiza	16
Kuzey Yıldızı.....	29
Bir Başka Kapıya.....	39
İlk Liman.....	44
İzmir.....	51
Ege'nin Neşeli Adası.....	59
İyi Yolculuklar	66
Santorini.....	72
Soğuk ve Karanlık Sular	76
Yüzleşme.....	86
Kurtuluş.....	94
Mayday.....	102
Teslim Ol.....	108
Sorgu.....	111
Yine O Ev.....	115
Söz Vermek.....	118
Okullar Açılmış.....	121
Büyük Sürpriz.....	126
Yeni Bir Başlangıç	130

Savaş Korkusu

Bir psikiyatri kliniğinin bekleme odasında annemle oturuyorduk. Dışarıdaki yağmurlu ve karanlık hava tüm ağırlığıyla içeri sızmıştı âdeta. Odaya yağmurlu ikindilerin sıkıcı alacakaranlığı çökmüştü; köşedeki abajurun zayıf ışığı ise ancak kendi çevresini aydınlatıyordu.

Karşımızdaki kanepede uyuklamakta olan yaşlı adamın aniden yükselen horultusu ara sıra odadaki gergin sessizliği bölüyordu. Adamcağız uyanıyor, kimse duydu mu diye etrafına bakıyor, başını dikleştiriyor, az sonra yeniden uykuya yenik düşüyordu. Yanımda oturan genç kız, asabi bir tavırla tırnaklarını kemiriyor ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Diğer köşede oturan orta yaşlı bir kadın, oda serin olmasına rağmen alnında biriken terleri silmekle baş edemiyordu. Yanındaki genç çocuğun dudakları sürekli kıpırdıyordu. Kendi kendine konuşuyor ya da dua ediyor olmalıydı. Herkesin farklı bir derdi olduğu belliydi.

Bu sıkıcı ortama daha fazla katlanmak istemiyordum ve daha önemlisi, hasta olmadığımı, doktora söyleyecek

şeyim olmadığını düşünüyordum. Annemin kulağına fısıldadım:

“Anneciğim, emin ol ki ben hasta değilim. Burada daha ne kadar bekleyeceğiz. Hadi artık, evimize gidelim.”

“Olmaz Can, doktoru görmeden şuradan şuraya adım atmam.”

Annem hasta olduğuma karar vermiş ve teşhisi koymuştu: savaş fobisi. Zaman kaybetmeden doktordan randevu da almıştı. Bana sorarsanız, teşhis doğrudur ama tedavi gerektirecek bir hastalık değildi.

Durum şöyle özetlenebilir aslında: Kendimi bildim bileli iki şeyden çok korkarım. Savaşlar ve doğal afetler... Ne yazık ki, her zaman dünyanın bir yerinde mutlaka savaşan ülkeler veya insanlar vardır. Ve dünyanın birçok yerinde her gün doğal bir afet yaşanmaktadır. Son zamanlarda güney komşumuz Suriye’de yaşanan iç savaş ve savaştan kaçıp ülkemize sığınan insanlar, özellikle çocuklar, beni fazlasıyla etkiliyor, üzüyor, rüyalarımın giriyor ya da uykularımı kaçırıyordu.

Genellikle okul yolu üzerindeki kavşakta, trafik ışıklarının olduğu yerde görüyordum onları. Kızlı oğlanlı bir grup çocuk... Bazıları su ve mendil satıyordu. Bazıları sadece avuç açıyordu. Dilenmek için...

Arabalar kırmızı ışıkta durduğunda su veya mendil alanlar oluyordu ama çoğunlukla, araba kapıları kilitlemiyor, gözler çocuklardan kaçırılıyor ve yeşil ışık yanar

yanmaz camlara yapışan küçük ellere aldırmadan gaza basılıyordu.

Bir gün okuldan dönerken servisimiz o kavşakta, kırmızı ışıktaki durdu. Önümüzdeki son model arabadan inen iri yarı adam elini kolunu sallayarak çocukların üstüne yürüdü ve ilk yakaladığını kıyasıya dövmeye başladı. Neden bunu yaptığını bir anlam veremedim. O sırada yeşil yanmış, trafik akmaya başlamıştı. Adam hâlâ çocuğu hırpalıyordu. O gece rüyamda o çocuklardan biriydim:

Ayaklarım birbirine dolanarak koşuyordum. Peşimde iri yarı bir adam vardı. Olanca gücümle adamdan kaçmaya çalışıyordum. Kalbim çatlayacaktı sanki. Korkudan beynim uyuşmuştu. Köşeyi döner dönmez yere çöktüm. Koşacak, kaçacak halim kalmamıştı. Nefes nefeseydim. Ne olacaksa olacaktı artık. Yavaşça geriye doğru kayıp duvar dibine iyice sindim. Adam her an karşıma dikilebilirdi. Ama dakikalar geçiyor, adam görünmüyordu. Yorulup peşimi bırakmış olmalıydı. Soluk alışverişlerim yavaş yavaş normale dönüyordu. Elimdeki elmaya baktım. Onu çalmış mıydım yani? Allah kahretsin!

Bir pazar yerinden geçerken tezgâhtaki elmalara takılmıştı gözüm. O kadar acıkmıştım ki bir an sadece onu almak ve yemek istemiştim. Hiç düşünmeden, yaptığının hırsızlık sayılabileceğini akluma bile getirmeden... O arada elimi uzatmış ve almış olmalıyım. Pazarcının korkunç sesiyle aklım başıma gelmişti. Tezgâhın önündeki kadınların parmak sallayarak bana söylediklerini hatırlıyorum. Kaçmaktan başka çarem yoktu. Koşmaya başladım. Arkamda tezgâhın sahibi...

Adı ne olursa olsun, isterseniz hırsızlık deyin; o elmayı kimse benden alamazdı artık. Hele onun uğrunda o kadar koştuktan sonra... Sert, parlak, kırmızı-pembe elmayı hirkamın ucuyula sildim ve vahşi bir hayvan gibi ısırđım onu. Acıkınca başka bir insan olabiliyordum demek ki. Elmayı birkaç dakika içinde bitirdim. Koçanını fırlatıp attım sokağa. Asfaltın üzerinden yükselen sıcak havanın şeffaf kıvrımlarla yükselişini izlerken göz kapaklarım ağırlaşmaya başladı. Gözlerimi kapatıp başımı dizlerime dayadım. Uyudum.

Uyandığımda evimde, yatağımdaydım. Rüya gördüğümü bildiğim halde kendimi çok kötü hissediyordum. O geceden sonra trafik ışıklarından geçerken o çocukları görmemek için başımı ters yöne çevirdim. Trafikte sıkışıp kalmış arabaları izlemek de pek keyifli sayılmazdı ama...

Ancak gözlerinizi başka yöne çevirmekle sorunları görmezden gelemiyorsunuz. İnsanlar savaş nedeniyle sokaklarını işgal eden eli silahlı yabancılardan, ansızın tepelerine inen, evlerini havaya uçuran, yakıp yıkan bombalardan, füzelerden kaçmış ve ülkemize sığınmışlardı. Böyle bir gerçek vardı ve onları görmemek mümkün değildi.

Kimi karadan kaçmaya çalışıyordu, kimi denizden. Bir başka ülkenin kıyısına ulaşmak umuduyla... Ulaşırlarsa can yeleklerini kıyılarda çıkarıp sığındıkları topraklarda ilerliyorlardı. Ama bir de sınıra ulaşamayanlar vardı. Alabora olan ya da patlayan botlardan denize döken...

Televizyonlar günlerce sahile vuran o çocuğu gösterdi. Annem her seferinde gözyaşlarına boğuldu. Ben o çocuğu ekranda veya manşette ne zaman görsem, gece rüyamda, fırtınalı bir denizde çırpınıp durdum. Sulara batıp çıkan insanlar arasında annemi, babamı bulamıyordum. Dalgalar beni kucaklıyor, havaya kaldırıp sonra hızla bırakıyordu. Bazen girdap oluşuyor, sular beni fırlıdak gibi döndürüyordu. Bir can simidi vardı üstümde. Ona sımsıkı sarılıyordum. Ağlıyordum, bağırıyordum ama karanlık sular sesimi yutuyordu. Kocaman bir dalğanın içinde kayboluyor, sonra kıyıya vuruyordum. Kaç kez, kaç gece aynı rüyayı gördüm, bilmiyorum. Öldüm öldüm dirildim defalarca. Karaya vurmakla bitmiyordu kâbus. Ertesi gün gazetelerde fotoğraflarım yayınlanıyordu. İlk fotoğrafta kumların üzerinde yüzükoyun yatıyordum. İkinci fotoğrafta bir askerin kucağındaydım.

Uyurken sayıkladığımı, ağlayarak, çırpınarak uyandığımı fark eden annem ve babam rüyalarımnda neler gördüğümü öğrenince çok üzüldüler. Gazeteleri benden saklamaya, televizyon haberlerini ben yattıktan sonra izlemeye başladılar. Kendilerince doğru davranıyorlardı ancak savaş haberleri veya görselleri her yerde karşıma çıkıyordu. Sosyal medya dediğimiz bir iletişim ağı vardı mesela. Biz teknoloji çağının teknolojik çocuklarıyız. Dünya bizim parmak uçlarımızda; bir tık mesafede...

Kısacası, annem ve babam ne kadar özen göstersele de ben her şeyi duyuyor ve görüyordum. Annemin

dediği gibi, savaştan korkuyordum, hem de çok... Haksız değildim. Savaş gerçekten insanların başına gelebilecek en korkunç şeydi.

Rüyaların sonu gelmeyince kendimi işte bu klinikte bulmuştum.

* * *

Uzunca bir bekleyişten sonra sıramız geldi. Kapıda beliren hemşire hanım, adımları seslenerek görüşeceğimiz doktorun odasına kadar bize eşlik etti.

Annem teklifsizce benden önce doktorun odasına girmişti. Ancak unuttuğu bir şey vardı; ben artık çocuk değildim, burası da çocuk doktorunun odası değildi. Hemşire hanım, ebeveynlerin görüşmeye giremediklerini söyleyerek annemi dışarı çıkardı. Kapı yüzüne kapanırken annemin yüz ifadesi, bundan hiç hoşlanmadığını belli ediyordu. Oysa ben durumdan memnundum.

“Benim adım Can,” diyerek söze başladım.

“Benim adım da Deniz. Tanıştığımıza memnun oldum Can. Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

Genç, güzel bir kadındı. Sıcacık bir gülüşü ve yumuşak bir ses tonu vardı. Kendimi bir arkadaşımınla konuşurcasına rahat ve samimi hissederek son zamanlarda gördüğüm rüyaları anlattım. Savaşla ilgili haberlere fazlasıyla aklımın takıldığını, internette özellikle savaş haberlerini arayıp okuduğumu anlattım. Doktorum gülümseyerek beni dinliyor, sözümü kesmiyor, yorum yapmıyordu. Anlattıklarım bitince tek bir soru sordu:

“Bilinçli bir çocuksun Can. Anlatırken daha iyi anlamış olmalısın kendini. Sonuçta korkunun merkezinde savaş olgusu var, değil mi? Yani savaştan korkuyorsun sen. Bir gün benim de ülkemde savaş çıkabilir ve benim de bu çocuklardan bir farkım kalmaz, diyorsun.”

“Evet.”

“Bu bir hastalık değil Can. Farkındalığı olan herkes savaştan korkar. Ben de korkuyorum. Ancak bu konuyu saplantı haline getirmek üzeresin. İşte, o zaman bu korku hastalıklı bir hal alabilir. Seni ele geçirebilir ve tüm yaşamını etkiler. Bir süre bu konuya odaklanmaktan vazgeç. İnternette savaşı haberleri okumayı bırak. Spor, müzik, sinema ile ilgilenmek sana iyi gelecektir. Resim yapmak da iyi bir tedavi yöntemidir, deneyebilirsin.”

“Ya rüyalar?” dedim. “Onlara nasıl engel olabilirim ki?”

“Gün içinde başka şeylerle uğraşırsan yavaş yavaş bu kötü rüyaların seni terk ettiğini göreceksin. Sana ilaç vermeyeceğim. Ara sıra görüşeceğiz, o kadar. Haftaya aynı gün ve saatte bekliyorum.”

Anlaşılan, Doktor Deniz’i sık aralıklarla görecektim. İlk seanstan çıkarken kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Seve isteye gidecektim bir sonraki buluşmaya.

Kapıyı açar açmaz annemle karşılaştık. Doktor Deniz, onun endişeli bakışları karşısında açıklama yapmak gereği duydu:

“Merak edilecek bir şey yok. Son derece doğal ve insani duygular bunlar. Hastalıklı bir hal almasını önlemek için birkaç seans gelmeniz yeterli olacaktır. Haftaya bekliyorum,” dedi. Ne bir ilaç verdi ne iğne...

* * *

Klinikten çıkar çıkmaz anneme, “Bak gördün, değil mi? Kafayı filan yemedim diyordum, inanmıyordun. Şimdi inandın mı?” diye söylendim. Aslında Doktor Deniz bana iyi gelmişti; hissettiklerim ve rüyalarım için abartılı yorumlar yapmamış, hepsinin insanca tepkiler olduğunu söylemişti. Sanırım, anneme de iyi gelmişti, son zamanlardaki gibi endişeli bakmıyordu bana.

“Gel o zaman, kendimize bir ödül verelim,” dedi neşeye.

Niyetini anlamıştım. Annem, ağabeyim veya ben küçükken doktor kontrollerinden çıktığımızda, “Hadi, bunu kutlayalım,” der ve önümüze çıkan ilk pastaneye sokardı bizi. İstedığımız tatlıyı veya pastayı ismarlardı. Sağlıklı olmanın kutlamasıydı o bir dilim tatlı şey.

Bu arada annemin eskiden hemşire olduğunu da söylemeliyim. Benim doğumum sonrasında işinden ayrılmış olmasına rağmen mesleki birikimini ve deneyimini aile içinde sürdürüyordu. Sağlık konusunda takıntılı sayılabilecek kadar titizdi; hiçbir hastalığı veya yaralanmayı hafife almazdı. Bu yüzden sokakta oynarken düşüp dizimi yaralamaktan bile korkardım, çünkü her seferinde doktora gidilirdi. Tetanos aşısı da atlanmaz-

dı. Oysa arkadaşlarım düşer kalkar, oyun oynamaya devam ederler ve ciddi bir durum olmadıkça doktora götürülmezlerdi.

“Ee Can, cevap vermedin. Pasta yemek istemiyor musun?”

Şaka değilmiş... Koca adam olmuştum ama anlaşılan annem benim büyüdüğümü pek kolay kabullenmeyecekti. Aslında bu ödüllendirmeler ya da başka bir deyişle kutlamalar her zaman hoşuma gitmişti. “İstemez miyim?” dedim sevinçle.

Birkaç dakika sonra Dilek Pastanesi'nin önündeki küçük masaya oturmuş, çilekli pastamızı bekliyorduk.

Güldem Şahan

KUZEY YILDIZI

Biri tatile çıkmıştı, diğeri kaçaktı. Açık denizde bir gece yarısı patlayan fırtınada keşişti yolları. Biri korkuları ile yüzleşirken, diğeri ölüm kalım savaşı veriyordu. Biri elini uzattı, diğeri uzanan eli tuttu. Sonrası nefes kesen bir macera ve zor bir insanlık sınavıydı...

Kuzey Yıldızı, savaşların mağdur ettiği insanların, özellikle çocukların hikâyesi. Yurdunu kaybeden insanların umutsuzluklarına ve yeni yurt arayışları sırasında yaşanan büyük dramlara dikkatimizi çekiyor. Ama karamsarlığa düşmeden, içimizde umut çiçekleri açtırarak...

ISBN: 978-605-285-193-7

9 786052 851937

www.tudem.com

f t @ tudemyayingrubu